

съставна в темата - сакралността. И тъй като иде реч, от една страна, за осмисляне на пространството в този контекст и за реално конкретна географска територия, от друга, е необходимо да се уточни хронотопния обхват на сакралността, която ще е обект на анализ.

Всъщност, без претенция за абсолютен обхват, няма да се поставят времеви граници при разглеждане на сакралните топоси. По-скоро ще се следва динамиката на тяхното битуване и взаимодействието на пластове в него в конкретно пространство и реална територия. Ще се търсят допирните точки и връзките между тези пластове, както и формите и начините, чрез които се осъществява това взаимодействие именно в комплексността на живот, възсъздаване, обновяване и утвърждаване. И тъй като основният подход ще бъде етноложко-фолклористичен, определяща парадигма трябва да бъде местното знание в различните му варианти, но най-вече интерпретирано в легенди, предания и представи. А това от своя страна налага посоченият специфичен работен метод - отправна точка да бъде познатото, сегашното, последното съхранено знание за всеки обект и връщане назад към предходна информация, опит за „слизване“ във времето на всеки пласт, разкриване на функцията и мястото в местното знание, респективно култура, взаимодействието на тези пластове, мотивиране на типа сакралност чрез конкретна информация или обредно-сакрален комплекс, достигане до възможно най-ранен пласт и отново връщане към първоизточника, за да се „уловят“ механизмите на изграждане и възсъздаване на системата на усвояване на пространството, чрез сакрализиране на територията.

Така се проследява логиката на битуване на всеки тип сакралност с оглед функцията ѝ (или нефункцията ѝ) във всяка конкретна историческа ситуация, взаимодействието ѝ с другите типове, а това е съотносимо с потребностите на колективното мислене и надстроечната база на общественото съзнание във